

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 289: Nhất Thiết Bất Khả Thuyết (Tất Cả Điều Không Thể Nói)

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 022)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nhất thiết bất khả thuyết (Tất cả điều không thể nói)】

Chẳng những tất cả điều không thể dùng lời nói để diễn tả, mà ngay cả nghĩ cũng không thể nghĩ đến được, đây gọi là “ngôn ngữ đạo đoạn, tâm hành xứ diệt” (đường ngôn ngữ đứt bật, chỗ tâm hành diệt tận). Đây chính là chân tâm tự tánh, chân tâm tự tánh thật sự là không thể nghĩ bàn.

Trong “Kinh Pháp Bảo Đàn”, Lục Tổ Đại Sư tuy chỉ nói có năm câu, nhưng đó chỉ là hiển thị một giọt của tánh đức mà thôi; tánh đức rộng lớn dường như biển cả, [năm câu đó] chỉ là một giọt nước trong biển cả ấy mà thôi. Chúng ta thấy Ngài nói rằng: “*Nào ngờ tự tánh, vốn tự thanh tịnh*”. Do đây mà biết, tâm thanh tịnh là vốn dĩ đầy đủ; không thanh tịnh là do chính chúng ta làm hư hoại, chứ tâm vốn dĩ là thanh tịnh. “*Nào ngờ tự tánh, vốn tự đầy đủ*”, đầy đủ chính là không có mây may khiếm khuyết, trong tự tánh hàm chứa tất cả pháp viên mãn, không có thứ gì là không viên mãn. Vì vậy, sau khi chư Phật Bồ-tát chứng đắc tự tánh, phước đức trong tự tánh của các Ngài tự nhiên lưu xuất, sự thọ dụng đó thật sự là vô cùng thù thắng.

Chư vị ở đây đều niệm Phật. Y báo và Chánh báo trang nghiêm ở Tây Phương Cực Lạc Thế Giới là không giống nhau, người vãng sanh về Thế Giới Cực Lạc sự hưởng thụ cũng chẳng đồng. Vì sao vậy? Cõi Tịnh Độ có bốn loại: Phàm Thánh Đồng Cư Độ, Phương Tiện Hữu Dư Độ, Thật Báo Trang Nghiêm Độ, Thường Tịch Quang Tịnh Độ, là không giống nhau. Trong cùng một cõi Tịnh Độ lại có Tam bối Cửu phẩm (ba bậc chín phẩm), làm sao mà giống nhau cho được? Không giống nhau, vì sao không giống nhau? Là do trình độ kiến tánh (thấy tánh) khi đến nơi đó không đồng.

Nếu lấy “Kinh Hoa Nghiêm” làm ví dụ, trong “Kinh Hoa Nghiêm” nói về bốn mươi một vị Pháp Thân Đại Sĩ, bốn mươi một vị này đều là Bồ-tát, đều là những bậc Bồ-tát đã minh tâm kiến tánh, nhưng tánh mà mỗi người thấy được lại không như nhau. Có người thấy ít, có người thấy nhiều, đến quả vị Phật mới là viên mãn. Sau khi kiến tánh thì Tịnh Độ liền hiện tiền; không vắng sanh về Tây Phương Cực Lạc Thế Giới thì Tịnh Độ cũng hiện tiền. Chỉ cần kiến tánh, Tịnh Độ sẽ hiện tiền, vì sao vậy? Vì tánh đức sẽ tự nhiên lưu xuất ra bên ngoài. Quý vị thấy một phần, nó liền lưu xuất một phần, là nhỏ; thấy mười phần, nó liền hiển lộ mười phần, là lớn hơn. Cho nên, Tịnh Độ của tất cả chư Phật là không giống nhau. Điều này trong rất nhiều kinh điển Đại Thừa, Đức Thế Tôn Thích Ca Mâu Ni đều đã từng nói với chúng ta, chúng ta biết đạo lý của nó là ở chỗ này.

Thế nhưng, Tây Phương Cực Lạc Thế Giới so với các thế giới khác thì không giống. Tây Phương Thế Giới chúng ta nói có Tứ độ, Tam bối Cửu phẩm, đây là nói trên phương diện công phu tu hành của mỗi một người vắng sanh. Nhưng khi đến Tây Phương Cực Lạc Thế Giới rồi thì lại khác. Vì sao? Đến Tây Phương Cực Lạc Thế Giới đều được 48 nguyện của Phật A Di Đà gia trì, cho nên cõi Tịnh Độ mà người đó hưởng thụ liền trở thành bình đẳng, không còn sai biệt nữa.

Tuy nhiên chư vị phải hiểu rõ rằng, về mặt công phu của chính mình thì có sai biệt, nhưng cái [sự thọ dụng bình đẳng] đó là do Phật A Di Đà ban tặng cho quý vị hưởng thụ, cái đó không có sai biệt. Đó là hưởng cái phước của Phật A Di Đà, không phải là phước của chính mình. Bản thân mình không có phước báo lớn như vậy, là nương nhờ hưởng phước báo của Phật A Di Đà. Trong 48 nguyện có nói, Thế Giới Tây Phương là thế giới bình đẳng. Sự bình đẳng này là do Phật lực gia trì, không phải công phu của chính mình; bản thân mỗi người vắng sanh, công phu cao thấp không như nhau, thì làm sao có thể bình đẳng được? Đây là một hoàn cảnh vô cùng đặc biệt.

Đức Thế Tôn thuyết nhiều kinh như vậy, nói về rất nhiều thế giới của chư Phật, đều không có sự việc này. Tất cả các cõi nước của chư Phật, Bồ-tát đều trụ trong Tịnh Độ của chính mình. Tịnh Độ của chính mình thì có sự sai biệt rất lớn, giữa Bồ-tát và Bồ-tát là không giống nhau. Duy chỉ có Tây Phương Thế Giới là không có sai biệt, sự hưởng thụ của người ở Tây Phương Thế Giới và Phật A Di Đà giống hệt nhau, đây là điều không thể nghĩ bàn.

Cho nên nói, quý vị không vãng sanh thì thôi, đã vãng sanh thì xem như bằng với thành Phật; trên thực tế quý vị chưa thành Phật, nhưng sự thọ dụng của quý vị lại giống hệt như Phật, nghĩa là hưởng cái phước của Phật A Di Đà. Tây Phương Thế Giới chính là nhà của Phật A Di Đà, chúng ta đến nhà của Phật A Di Đà rồi, hưởng phước báo của Ngài, sự việc là như vậy đó.

Cho nên từ trên Tánh mà nói, thì chẳng thể dùng lời mà nói hết được. *“Nói phước đức nhiều, là nương nơi sự tướng mà nói”*. Từ trên sự tướng mà nói, có hình tướng, có tác dụng, thì có thể nói nhiều, có thể nói ít.